

Nr 483

Av herr Larsson i Umeå, om undantag från markvärdebeskattningen vid reinvestering i villafastighet.

(Lika lydande med motion nr 387 i Första kammaren)

Vid föregående års riksdag behandlades i samband med proposition om markvinstbeskattning förslag från vårt håll om att vinst, som uppkommer vid försäljning av villa på grund av ägarens flyttning från orten, inte skall beskattas om han inom viss tid på den nya orten köper ny bostadsfastighet. Riksdagsmajoriteten avvisade dessa förslag. Några särregler finns alltså inte för de fall, då en villaägare tvingas sälja sin fastighet på grund av flyttning och sedan gör en reinvestering i villa på inflyttningssorten. Vinst som uppkommer vid sådan försäljning skall beskattas på vanligt sätt.

Departementschefen anförde i proposition 1967: 153 att tillräcklig hänsyn tagits till dessa reinvesteringsfall genom lagstiftningens grundläggande utformning (sid. 137). Majoriteten i bevillningsutskottet anslöt sig till departementschefens bedömning och motivering — BeU 1967: 64. Det departementschefen och utskottsmajoriteten åsyftade med "lagstiftningens grundläggande utformning" var främst det fasta tillägg på 3 000 kr. per år som den skattskyldige får addera till sin anskaffningskostnad. Genom denna regel torde visserligen många mindre realisationsvinster bli skattefria. Men i ett inte oväsentligt antal fall kan man, trots bestämmelserna om det fasta tillägget, förutsätta att försäljningar av vanliga egna hem kommer att resultera i beskattning. Av flera skäl är detta enligt min uppfattning inte tillfredsställande.

Markvärdekommitténs förslag, som i fråga om dessa reinvesteringsfall överensstämmer med propositionen, utsattes för kritik från flera remissinstanser på denna punkt.

Kooperativa förbundet ifrågasatte om inte någon bestämmelse borde införas, som generellt befriar från beskattning i dessa reinvesteringsfall. Förbundet ansåg förslagsvis att denna regel skulle kunna utformas så, att eventuellt eljest uppkommande beskattning skall undanröjas, därest skattskyldig i samband med byte av anställningsort, inträde i pensionsåldern eller liknande försäljer en- eller tvåfamiljsfastighet, som använts som egen bostad, och därefter senast inom viss tid, två å tre år, anskaffar liknande bostadsfastighet. Också Näringslivets skattedelegation framhöll, att de olägenheter, som uppkommer för en villaägare som tvingas flytta från en ort

och där sälja sin bostad för att i stället köpa en villa på en ny bostadsort, inte helt undanröjs genom kommittéförslaget.

Även om i de flesta hithörande fall någon skattepliktig vinst inte uppkommer, befarar jag att "lagstiftningens grundläggande utformning" inte resulterar i skattefrihet i samtliga fall där en villa säljes på grund av förflyttning till annan ort och motsvarande reinvestering sedan sker. Helt oberoende av om flyttningen beror på driftinställelse eller är en frivillig flyttning stämmer det illa med den föreslagna lagstiftningens syfte — åtminstone som jag uppfattar det — att realisationsvinstbeskattning i dessa fall skall kunna ifrågakomma. En beskattning motverkar här dessutom direkt den rörlighet på arbetsmarknaden, som är ett av syftena med arbetsmarknadspolitiken.

Jag förordar därför att Kungl. Maj:t återkommer med förslag att vinst som uppkommer vid försäljning av villa på grund av ägarens flyttning från orten inte skall vara skattepliktig, om han inom viss tid på den nya orten köper ny villa. Om den nyanskaffade fastigheten är avsevärt mindre eller av avsevärt sämre kvalitet kan övervägas om endast reduktion i beskattningen bör ske — inte full skattefrihet.

Med hänvisning till vad jag anfört hemställes,

att riksdagen i skrivelse till Kungl. Maj:t måtte begära förslag om sådan ändring i gällande bestämmelser så att vinst, som uppkommer vid försäljning av villa på grund av ägarens flyttning från orten, inte skall beskattas om han inom viss tid på den nya orten köper ny bostadsfastighet.

Stockholm den 25 januari 1968

Sigvard Larsson (fp)
